

8 — BAJKA O SMRADOVIMA

Još od rođenja sveta, Kukonosac je samovao na Imanju, u kolibici od crvenog pruća. Nikakve kuke nije nosio da bi takvo ime zavredio, već mu se surla lomila na tri čoška, pa je o nju mogao da okači i previše tereta za vlastito dobro. Širi nego viši, al' sav u čvrstom mesu, trbuh je golišav radije pokazivao suncu nego krvavo-rumene obraze. Njih je, pak, krio pod farbom kako bi zaličio na demone iz snoviđenja, te preplašio mrzovoljne zverke iz Severene Šume. Capinom obdaren, životinje iskeženog zubala namirisao bi i pre no što bi odlučile da promole njuške iz mraka, pa bi se na vreme opremio zaoštrenim granjem i boju naneo na lice, da spreman dočeka neprijateljski pogled.

Životario je, tako, godinama, vekovima, skupljao slatko sa zemlje, nešto i sejao, kaktus grickao i maštao o drugim svetovima, ložio vatru i domundavao se sa svakojakim ptičurinama, a noću tupkao po drvlju uz plamen pred kolibom, da duhovima poželi ugodan san do narednog jutra.

I, živeo bi, kao u svakoj bajci, srećno do kraja vremena, da mu jednog dana na posed nije nabasala skitnica...

Uljez iz drugog sveta predstavio se kao Špiconosac, a duguljasto, na licu mu niklo, potvrdilo je reči. Štrkljast je i povisok bio, bleđi od krpe u koju leševe uvijaju, napirlitan, usukan u raznobojnu odeždu neprirodnog mirisa, domaćinu neprijatnog. No, ipak je glinenu zdelicu vode dobio kada je od gazde žedan zatražio, pa nastavio svojim putem uljudno se zahvalivši, nakon kraćeg razgovora. A već sutradan se sa dvojicom sličnih vratio: prvi od njih beše Špiconosac Stariji, a drugi mu se za mlađeg brata izdavao, te ga Srednjim zvao.

„Rumeni divljak je nasilan i želi da nam naudi, baš kao što su i garavi gologuzani sa bananom na gotovs onomad želeli“, objasnio je ovaj braći, šiljeći močugu. „Ali, bog ga je usamljenim i slabašnim načinio, pa će lako dobiti zaslužen. Ipak, pazite kako se sa njim nosite. Možda jeste niži, al’ promućurno deluje i kao sa đavolom da šuruje.“

I tako su braća bez kucanja upaala na Imanje i stala da mlata sa sve osmehom. Domaćina su iznenađenog zatekli, opleli uz tiho „izvini“ i proterali ga sa poseda, pravo u Severnu Šumu, da sa životinjama

sebi sličnim dočeka smrt. Potom su plodno zemljište ogradili, bez muke srušili kolibicu od crvenog pruća i na njenom mestu od kame-na izgradili kuću na sprat i u belo je ofarbali, da bude očigledno ko se u njoj baškari. Neke od životinja iz šumarka su pripitomili, primili ih na imanje, a njih izoštrili samo za smradinu svinjčeta.

Takođe, iz drugog sveta doveli su par garavih, potčinjenih – brata i sestru, Jajonoscima prozvanim. Zaista, ovi su nosili jaja, da ime nadenuto opravdaju – na izgubljenom tlu poput kokoši, a na novom cegere tegleći – premda im je i okruglast nos na jajašce najviše ličio. U porodici Špiconosaca, šale na račun njihove tamne puti i široke njokalice najviše su smeha mamile, jer se dobro znalo da se zašiljeno više od oblog ceni, a bez nekog posebnog obrazloženja.

Upravo takvim umovanjem vođeni, nove gazde su bratu i sestri pokraj kućerke sklopile „poljak“ od dasaka – tek da ovi imaju gde da prespavaju nakon napornog dana i da se olakšaju, da zemlju ne ugade. Brata Jajonosca su zadužila da u polju radi i o životinjama brine, a sestru Jajonosu da sređuje po kući, kuva im ručak i smeška se po naredbi.

I, živeli bi uljezi, kao u svakoj bajci, srećno do kraja vremena, da Špiconosac Srednji jednog dana nov miris nije otkrio...

Za pozadinom je služavkinom božansko nanjušio, dok je ova čistila pod foteljom, pa mu se u pantalonicama, a i pod lobanjom, sve uskomešalo i sludilo. Dobro su ga naučili o vrednovanju oblika – onom bezrazložnom – ali se mogao zakleti da mu Jajonosine obline šilje među nogama, te se pošteno zbunio, a nakon što ju je imao, i zaljubio.

I shvatio je, baš tada, da nos svi oni imaju, i da istome budža služi ćošasta, kao i duguljasta, a i prćasta. O tom je otkriću i braći pokušao da objasni dan kasnije, no spleo se onako munjen i punog srca, te ostao kratkog jezika pred osuđujućim izrazima Starijeg i Mlađeg, po krvi i njušci srodnog. Za razliku od familije, garavi sluga ga je razumeo bez pitanja, te mu tren kasnije predložio, istu onu moćugu dodajući, da zajedničkim snagama domaćinima uteraju novotkriveni miris u nozdrve.

Tako je Špiconosac Srednji, uz pomoć tamnoputog sluge, pošteno izdevetao nepripremljenu braću i oterao ih sa Imanja put

Severne Šume, da se međusobno, a i sa Kukonoscem i ostalim zverinjem glože. No, baš kada se na posed vratio, da gazduje kako je zaslužio, naleteo je na zaključana vrata kućerine i na ženu pokraj „poljaka“.

„Ovo je naš novi dom“, povukla ga je Jajonosa u mrak, a stražnjicom vrcnula zanosno, da nadvlada smrad izmeta i zauvek zauzda dragog, baš kao što joj je brat naredio pre no što se uselio u kuću. „Kraj vremena dočekaćemo zajedno, u miru i ljubavi, jedući lubenice i pileće batak...“

A sličnim se i novi, tamnoputi gazda poslužio u trpezariji kuće, zadovoljan ishodom svog mudrog plana.

Sestru je nešto ranije zadužio da se za Špiconosca Srednjeg pobrine – još dok je ovaj braću terao po polju – a ključeve prostorija zadenuo za vlastiti kaiš, pa se nasmejao da mu svi zubi zasijaju u predvečerju. Ova je na to klimnula pokorno, i pre no što se osvrnula da izvrši naređeno, upitala:

„Ako je rumeni živio u kolibi od crvenog pruća, a bleđi u kući od belog kamena, koje će boje biti nova fasada?“

„Ostaće bela, slatka sestro“, uzvratio je domaćin klimanjem. „Dokle god bleđa braća i crveni iz šume misle da je u kući Špiconosac Srednji sa močugom, neće se usuditi da se izmire, pa nasrnu na Imanje zajedno. Veruj mi, imam njih za takve stvari. Uostalom, ko bi još očekivao crnca u beloj kući?“

I, živeo bi gazda Jajonosac, kao u svakoj bajci, srećno do kraja vremena, a njuške svih oblika i boja krvarile po propisu – kukaste, špicaste, jajaste, rumene, bleđe, bronzane, žućkaste, smeđe, šućmuraste, čak i prdimiš nijansom prevučene – da ih sve sa noćnog neba nije posmatrao profil natrulo-zelenkast, a bez nosa, spreman da zavlada Imanjem kad krvi iskaplje dovoljno da miris i smrad nozdrvama postanu jednaki...